

ÖLÜMÜ YAŞAYANLARDAN BİR ÖYKÜ (8)

(...dünden devam)

Birden cama doğru yaklaşan bir ışık kütlesi üzerime düştü ve o korkunç beş yaratık geri kaçtılar. Bu ışık beni kubbe gibi içine aldı ve onlardan korudu. Onlar bu kubbeyi tırmanıp bana gelemeler, düş kırıklığına uğradılar. Ben, kubbe ışığının beni tamamen koruyacağından emin olmadığım için son derece korku içinde idim. Tam bu sırada üç koruyucu meleğim odaya girdiler. Onlar girince korkunç yaratıklar yok oldu. Koruyucu varlıklar bana korkmamamı, korunmakta olduğumu söylediler.

(Yüce Allah, her insanın üzerine bazı koruyucu melekler görevlendirmiştir. Onlar insanı, birtakım kötülüklerden korurlar. Betty'nin sözünü ettiği üç koruyucu ruhani de, Allah bilir, onu korumakla görevli olan ruhani varlık (melekler)dir. İnsanı korumakla görevlendirilmiş bulunan koruyucu melekler, Ra'd Sûresinin 11'nci âyetinde şöyle anlatılmaktadır:

"O(insa)nın önünden ve arkasından izleyen(melek)ler vardır, onu Allâh'ın emrinden korurlar."
)

Melekler ayrıldıktan sonra İblîsler yine geldiler ama kubbe onları benden uzak tuttu. Telefona uzanıp eşimi aradım ve odamda İblîslerin olduğunu anlatmaya çalıştım. O, halüsinasyon gördüğümü düşündü, kızlarımdan birisi telefona çağırdı, ben onunla konuşurken eşim hastaneye geldi. Odaya giren Joe, kapıda hiçbir yaratık görmüyordu. Kısa bir süre sonra yaratıklar yine düş kırıklığı içinde odayı terk ettiler ve o gece bir daha görünmediler. Daha sonra Joe 'ya ölüm deneyimimi anlatmaya başladım.

Melekler belki ayrılmışlardı ama Joe buradaydı, beni rahatlatıyor ve koruyordu. Joe yanımda dururken ruhum iki âlem arasında gidip geldi. Daha sonra bir başka harika olaya tanık oldum. Bu deneyim, görüş şeklinde değil, ziyaret şeklindeydi:

Güzel, küçük bir kız girdi odaya. İki veya üç yaşlarında idi ve şimdiye dek gördüğüm tek çocuk ruhtu. İçinden, altın sarısı bir ışık halesi yayılıyor ve yürüdüğü her yeri aydınlatıyordu. Joe ile çok ilgilenir gibi görünüyordu. Doktorlar odayı terk ettiğinde Joe 'ya, o kızı görüp görmediğini sordum. Görmemişti. Bir balerin zerafeti ile parmak uçlarında yürüyor gibiydi ve dans ediyormuşçasına zarif hareketler yapıyordu. Joe

'nun yanına giderek ayak başparmağı üzerinde durdu. Tek bacağı üzerinde dengede durarak bir balerin gibi diğer bacağını hareket ettiriyordu. Daha sonra eğilerek Joe 'nun pantolon jeplerine ulaştı. Bu hareketler karşısında büyülenmişim. Ona ne yaptığını sordum. Dönerek güldü, afacan bir şekilde gülümsüyordu ama cevap vermedi. İçindeki muzipliği, saf ve katıksız mutluluğu hissedebiliyordum. Daha sonra gözümün önünden kayboldu ve bir daha belirmedi. Ama onu hiçbir zaman unutmayacağımı biliyordum.

Takibeden saatler boyunca doktorlar ve hemşireler odaya girip çıkarak beni kontrol ettiler. Bir önceki geceye nazaran bana daha çok ilgi gösteriyor olsalar da ne Joe, ne de ben tecrübelerimi onlarla paylaşmadık. Sonraki sabah doktor: "Dün gece gerçekten zor anlar yaşadınız. Neler hissettiğinizi bana anlatabilir misiniz?" diye sordu. Yaşadıklarımı onunla paylaşamayacağımı düşünerek kâbûslar gördüğümü söyledim. Diğer tarafa yapmış olduğum yolculuğu açıklamamın zor olacağını hissediyor ve o an için bunu, sadece Joe ile paylaşmak istiyordum. Bu konuda konuşmanın, kutsallığı bozacağını düşünüyordum.

(devamı yarın..)